

עמ"ת 1079/07/22 - מדינת ישראל נגד אלינור אמסלם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 1079-07-22

לפני	כבוד השופטת דנה אמיר
העוררת	מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל חטיבת התביעות - יחידת תביעות תל אביב
נגד	אלינור אמסלם
המשיבה	ע"י ב"כ עו"ד אבישג כהן

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (השופטת ש' בן יצחק) שניתנה בבע"ח 32964-02-22 ביום 16.6.22, ואשר התירה להגנה לעיין במסמכים מתוך תיק פלילי המתנהל נגד המתלוננת (ת"פ 28299-02-21) (להלן: **התיק הפלילי נגד המתלוננת/ כתב האישום נגד המתלוננת**) לפי סעיף 74 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: **החוק**).

רקע דיוני

1. נגד המשיבה תלוי ועומד ת"פ 62894-08-18 שהוגש בבית משפט קמא, המייחס למשיבה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **כתב האישום נגד המשיבה**). על פי עובדותיו, ביום 11.6.18, בשעה 10:30 לערך, נהגה המתלוננת ברכבה, כשבתה נסעה עמה ברכב. באותו הזמן, נהגה הנאשמת ברכבה בנסיעה מאחורי רכבה של המתלוננת וצפרה לעבר המתלוננת. בהמשך לכך, תקפה הנאשמת את רכבה של המתלוננת אשר פנתה אליה ושאלה מדוע היא צופרת ולחוצה. בתגובה לכך, תקפה הנאשמת שלא כדין את המתלוננת בכך ששפכה עליה כוס קפה דרך החלון. המתלוננת המשיכה בנסיעה ופנתה שמאלה, כאשר הנאשמת דוחקת את רכבה של המתלוננת באמצעות רכבה.

על פי כתב האישום, המתלוננת נעצרה עם רכבה בצד הדרך, אז ירדה לעברה הנאשמת מרכבה כשהיא אוחזת בידה בכוס זכוכית. המתלוננת יצאה מרכבה וביקשה מבתה להזמין משטרה. באותן נסיבות שאלה המתלוננת את הנאשמת: "את נורמלית?", והנאשמת תקפה אותה שלא כדין בכך שהכתה בפניה באמצעות כוס הזכוכית בה אחזה. המתלוננת נטלה מידה של הנאשמת את הכוס ובתגובה הכניסה הנאשמת את אצבעה לתוך עינה הימנית של המתלוננת. נטען כי כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלוננת חבלות בלחי ימין ובעין ימין שהן חבלות של ממש.

2. בית משפט קמא דן בשתי בקשות לעיון בחומר חקירה לפי סעיף 74(ב) לחוק שהוגשו על ידי באת כוח

עמוד 1

המשיבה. מהחלטתו מושא הערר דנן עולה כי בהמשך לבקשה הראשונה שהוגשה הורה לעוררת להעביר לעיון באת כוח המשיבה, בין היתר, עותק מכתב האישום נגד המתלוננת. על החלטה זו לא הוגש ערר וכתב האישום נגד המתלוננת נמצא בידי באת כוח המשיבה. בהמשך לכך, הגישה באת כוח המשיבה בקשה נוספת לקבלת חומרי חקירה "לרבות ובדגש על דיסקים הנוגעים לאישומים 1, 8, 9 ו-10" שבתיק הפלילי נגד המתלוננת, וכן העתק פרוטוקולים שהתקיימו בתיק זה, בטענה שהמדובר במידע העשוי לסייע למשיבה בתקיפת מהימנותה של המתלוננת ולחזק את טענתה לפיה ספגה בעצמה אלימות מצד המתלוננת והותקפה ראשונה על ידה, כאשר התקיים ביניהן ויכוח בדרך אותו יזמה המתלוננת.

3. בהחלטת בית משפט קמא מיום 16.6.22, לאחר שקיים גם דיון במעמד צד אחד ועיין בחומרים המבוקשים, הורה בית משפט קמא לעוררת להעביר לעיון באת כוח המשיבה חלק מהמסמכים מתוך חומר החקירה בתיק הפלילי נגד המתלוננת, וזאת לאחר שמצא דמיון בין ההתרחשויות בתיק הפלילי נגדה ובין התיק הפלילי נגד המשיבה. כדברי בית משפט קמא: "אירוע שהתרחש בכביש, תוך כדי נסיעה, ולאור הטענות שעלו בנוגע להתנהלותה של המתלוננת במהלך האירוע ונסיבותיה האישיות, לגביהן נטען כי עומדות ברקע ההתרחשויות" מושא כתב האישום נגד המשיבה.

ואלה המסמכים שהורה בית המשפט קמא לעוררת להעביר למשיבה מתוך התיק הפלילי נגד המתלוננת: באשר לאישום הראשון: הודעות המתלוננת, ג.פ ו- מ.נ (המתלונן נגד המתלוננת בתיק הפלילי נגדה), דו"ח עימות בין המתלוננת לבין ג.פ, דו"ח עימות בין המתלוננת לבין המתלונן בתיק הפלילי נגדה, מזכר מיום 11.8.20. באשר לאישום החמישי: דו"ח עימות בין המתלוננת לבין המתלונן בתיק הפלילי נגדה. באשר לאישום השביעי: מזכר מסומן כ"א. באשר לאישום השמיני: הודעת המתלוננת, הודעת ע.ק, הודעת י.א, והודעת המתלונן בתיק הפלילי נגדה. באשר לאישום התשיעי: הודעות המתלוננת והודעת המתלונן בתיק הפלילי נגדה. באשר לאישום העשירי: הודעת המתלוננת, הודעת המתלונן בתיק הפלילי נגדה, מזכרים המסומנים לד' ו- כא' (תיעוד שיח עם בתה של המתלוננת שהיא עדת תביעה בתיק הפלילי נגד המשיבה) ודו"ח שיחות למוקד 100 מסומן לג' (כל המסמכים יכונן יחדיו להלן: **המסמכים**). בנוסף הורה בית המשפט כי העוררת תערוך "פרפרזה" ביחס למסמך נוסף (להלן: **המסמך הנוסף**). בית משפט קמא קבע כי מסמכים נוספים ופרוטוקולי הדיונים אינם רלבנטיים להגנת המשיבה.

נימוקי הערר

4. העוררת טוענת כי בית משפט קמא שגה בקביעתו לפיה קיים דמיון בין ההתרחשויות בתיק הפלילי נגד המתלוננת לבין התיק הפלילי נגד המשיבה, ובהחלטתו להעביר לעיון המשיבה את המסמכים. לטענתה, העבירה בה הואשמה המשיבה בתיק הפלילי כנגדה התרחשה כשנתיים לפני העבירות בהן מואשמת המתלוננת בתיק הפלילי בעניינה, ואין כל קשר בין הצדדים המעורבים. בעוד שעניינו של התיק נגד המשיבה באלימות בכביש, התיק נגד המתלוננת נוגע להפרות של צו הגנה והטרדות כלפי מי שהיה בן זוגה, ורק באישום אחד מואשמת המתלוננת גם באיומים וחבלה במזיד ברכב. בנסיבות אלה לטענתה, אין כל זיקה בין התיק הפלילי נגד המתלוננת לגדר המחלוקת בתיק נגד המשיבה, או למהימנות המתלוננת, והמסמכים אינם עומדים במבחן הרלבנטיות ואינם בגדר חומר חקירה בתיק הפלילי נגד המשיבה.

5. עוד טענה העוררת תוך הפנייה לפסיקה, שלא דין הרשעות קודמות כדין מידע הנוגע לתיקים פליליים

פתוחים, ביניהם כאלה המתנהלים בבית המשפט. לטענתה, מידע מתיקים שלא הסתיימו בהרשעה אינו עומד במבחן הרלבנטיות, משלא נקבעו ממצאי מהימנות לגביו, כך שאין להשליך ממנו על מהימנות המתלוננת, ולא ניתן לבסס עליו ממצא. העוררת טענה תוך הפנייה לפסיקה, שככל שהזיקה בין החומר לשאלות שבמחלוקת ולפוטנציאל ההגנה קטנה יותר, גובר המשקל שיש לתת לשיקולים אחרים, כגון פגיעה בעדים, קורבנות וצדדים שלישיים, והזכות להגנה ולכבוד. לטענתה, הזכות להליך הוגן העומדת לנאשם אינה אבסולוטית, אך בית המשפט קמא לא ערך כל איזון בין זכות המתלוננת לפרטיות לבין זכותה של המשיבה להליך הוגן, ולא ערך בחינה מהותית האם יש בחשיפת המסמכים להועיל להגנת המשיבה. עוד לטענתה, חשיפת המסמכים מתיק פלילי מתנהל לפני שניתנה בו הכרעה עלול להביא לפגיעה בעדים ובאמון הציבור, ובית משפט קמא שגה בכך שלא נתן דעתו לפגיעה בפרטיותו של צד שלישי עת הורה על העברת המסמכים ועיון בהם, כשחלקם הודעות המתלונן בתיק הפלילי נגד התלוננת, שלא היה צד להליך בבית משפט קמא, ועימותים.

6. העוררת עררה גם על הוראת בית משפט קמא להעברת המסמך הנוסף, אפילו בדרך של פרפרזה, שיש בו לטענתה להביא לפגיעה חמורה בפרטיות המתלוננת ואין בו כדי להעיד על מהימנותה, תוך שצוין שבית משפט קמא סמך החלטתו על הסכמת המתלוננת, אך היא לא נתנה הסכמתה למסמך זה שלא היה בידיה אלא בבית המשפט בלבד מטעמי חיסיון. עוד טענה כי הפרפרזה אשר על עריכתה הורה בית משפט קמא מוציאה את הדברים מהקשרם. בהודעת הערר שבה והדגישה העוררת כי על פי החלטה קודמת של בית משפט קמא הועבר לבאת כוח המשיבה כתב האישום בתיק הפלילי נגד המתלוננת, ולטענתה בכך הושג האיזון הראוי בין זכותה של המתלוננת לפרטיות לבין זכותה של הנאשמת להליך הוגן. בסוף הודעת הערר עתרה העוררת להורות על עיכוב ביצוע החלטת בית משפט קמא עד לקיום דיון ומתן החלטה בערר.

טיעוני באת כוח המשיבה

7. באת כוח המשיבה טענה כי לא נפלה כל שגגה בהחלטת בית משפט קמא אשר התקבלה לאחר שעיין באופן יסודי במסמכים מתוך חומר החקירה בתיק הפלילי נגד המתלוננת אשר הוצג לו במעמד צד אחד, נתן דעתו לזכויות המתלוננת והעדים, שמע את טענות באת כוח המשיבה במעמד צד אחד בדיונים שהתקיימו ביחס לשתי הבקשות שהוגשו על ידי המשיבה, ומצא כי המסמכים שעל העברתם לעיון המשיבה הורה עשויים להיות רלבנטיים להגנת המשיבה. בעת הדיון, הפנתה באת כוח המשיבה להחלטות נוספות בהן אושר עיון בתיקי חקירה הקשורים למתלוננים.

8. באשר למסמך הנוסף טענה באת כוח המשיבה כי בית משפט קמא ערך איזון ראוי בין פרטיותה של המתלוננת לבין זכותה של המשיבה להליך הוגן, והתיר לפיכך עיון חלקי ובדרך של פרפרזה. עם זאת, לאחר שהובהר בדיון כי המתלוננת לא נתנה הסכמתה להעברת המסמך או הפרפרזה, הסכימה כי הערר יתקבל בנוגע למסמך זה, והצהירה כי תגיש בקשה לפי סעיף 108 לחוק בהקשר זה ובקשר לתיקה הרפואי של המתלוננת.

דיון והכרעה

9. הערר שלפני מעלה את שאלת זכותה של המשיבה (הנאשמת) לעיון בחומר חקירה מתיק חקירה שנוהל נגד המתלוננת, ואשר הוביל להגשת כתב אישום נגדה בגין עבירות של איומים, חבלה במזיד לרכב, הפרות של צו

הגנה, והטרדה, כולן כלפי ו/או בקשר למי שהיה בן זוגה של המתלוננת, אשר בוצעו כשנתיים לאחר העבירה וההתרחשות מושא כתב האישום כנגד המשיבה.

10. כידוע, תכליתה של הזכות לעיין בחומר החקירה הנוגע לאישום היא להבטיח את זכותו של הנאשם למשפט הוגן ואת האינטרס הציבורי בבירור האמת. בפסיקה אומץ אמנם מבחן גמיש לשאלה מהו חומר חקירה אשר לנאשם זכות לעיין בו. עם זאת נקבע כי אין מדובר בזכות מוחלטת ובלתי מוגבלת אלא בזכות יחסית הכפופה למבחן הרלבנטיות, דהיינו בחינת הזיקה של החומר בו מבוקש העיין לעובדות האישום ולשאלות העומדות להכרעה במשפט. כפי שציינה העוררת, הזכות להליך הוגן אינה מוחלטת, ויש לאזנה מול זכויות העד לפרטיות וכבוד ולבחון את חיוניות הפגיעה בהן. ככל שהזיקה בין החומר המבוקש לשאלות שבמחלוקת רחוקה יותר ובינו לבין פוטנציאל ההגנה למבקשו קטנה יותר, כך גובר המשקל שיש לתת לשיקולים אלה הנוגעים לפגיעה בעדים, מתלוננים וצדדים שלישיים (ראו: בש"פ 4227/19 פונטה נ' מדינת ישראל (11.7.19), פסקה 11, בש"פ 2886/16 גורבאן נ' מדינת ישראל (11.5.16), פסקה 11, בש"פ 3099/08 אברהמי נ' מדינת ישראל (23.2.2009), פסקאות 6 ו-7, בש"פ 9322/99 מסארווה נ' מדינת ישראל (6.2.00), פסקה 4). באשר לעיון נאשם בתיקים הממתינים לבירור דין בעניינם של מתלוננים או עדים אחרים, קבע בית המשפט העליון בבש"פ 5535/13 מדינת ישראל נ' שימשילשווילי (15.8.13) (להלן: בש"פ שימשילשווילי) מבחנים נוקשים מאלה שנקבעו ביחס לעיון ברישום פלילי של עדים או מתלוננים:

"בבוא בית המשפט לעשות שימוש בסמכות זו ולהורות על חשיפת מב"דים או תיקים סגורים בפני נאשם, המבחנים נוקשים יותר מאשר לגבי גילוי פרטים הנכללים במרשם הפלילי. על בית המשפט לקחת בחשבון, בין היתר, את השיקולים הבאים, לאו דווקא על פי סדר חשיבותם: האם החומר נכלל מלכתחילה בתיק החקירה; האם הרלבנטיות היא בעוצמה גבוהה או שמא מדובר בחומר שהרלבנטיות שלו אינה מובהקת, על אחת כמה וכמה לא רחוקה ושולית; האם מדובר ב"מסע דיג" ספקולטיבי; האם מדובר בתיקים ישנים, מה שמסליך הן על הרלבנטיות והן על משאבי התביעה לאיתור התיקים; הזכות לכבוד, לפרטיות, לשיקום ולרהביליטציה של העד או קרבן העבירה ומידת הפגיעה בזכות זו; החשש הכללי כי עדים וקרבנות עבירה יחששו להעיד במשפט; הפגיעה בזכויותיהם של צדדים שלישיים, שייטכן כי מעורבים בתיקים שנסגרו, ומידת הפגיעה; העיקרון של סופיות תשובות העד בעניינים צדדיים, אשר יש בו כדי להחליש את התועלת שיכולה לצמוח להגנה מהחומר. גם לאחר שבית המשפט בחן שיקולים אלה והגיע למסקנה כי הנאשם צלח את כל המשוכות דלעיל, שומא על בית המשפט לבחון אם ניתן להסתפק בפרפראזה בלבד לגבי התיקים שגילויים מתבקש, או שיש להורות על עיון בתיק החקירה עצמו".

11. בראי הכללים הנורמטיביים שלעיל, לאחר שבחנתי את המסמכים שהתיר בית המשפט קמא להעביר לעיון ההגנה, עיינתי בפרוטוקולי הדיונים בבית משפט קמא ובכלל זאת בפרוטוקולי הדיונים במעמד באת כוח המשיבה בלבד ובכתב האישום נגד המתלוננת שהועבר לעיון באת כוח המשיבה בהמשך לבקשה הראשונה שהוגשה, מצאתי כי דין הערר להתקבל.

12. מבחינת רלבנטיות המסמכים שעל העברתם הורה בית משפט קמא, הרי שגם מעובדות כתב האישום נגד המתלוננת ניתן ללמוד כי המדובר באירועים ומעשים שעל פי הנטען בוצעו על ידי המתלוננת כשנתיים לאחר האירוע מושא כתב האישום נגד המשיבה. כאמור, המדובר בצבר עבירות ומעשים נטענים של המתלוננת כלפי בן זוגה לשעבר ועל רקע הקשר הזוגי וסיומו, אין לו כל קשר לאירוע הנדון, ואין כל קשר בין המעורבים בשני כתבי האישום למעט המתלוננת עצמה (ראו והבחינו: בע"ח 70048-01-18 **פרימן נ' מדינת ישראל** (22.2.2018) אליו הפנתה באת כוח המשיבה). גם אם נניח שקיימת רלבנטיות מסוימת, בעלת זיקה רחוקה, בין התנהלותה הנטענת של המתלוננת, בפרט בדרך, בתיק הפלילי נגדה, לבין האירוע מושא התיק הפלילי נגד המשיבה, ולו כדי לאפשר תקיפת מהימנותה, לאחר עיון במסמכים מצאתי שדי בכתב האישום שהועבר וכי המסמכים שעל העברתם הורה בית משפט קמא אינם כאלה הדרושים לקידום ההגנה. העובדות והנתונים המצוינים בכתב האישום שהוגש נגד המתלוננת רבים, רבים אף יותר מאלה הנמסרים להגנה פעמים רבות בקשר לתיקי מב"ד בהם לא הוגש כתב אישום ואשר נמצאו בעלי רלבנטיות בהתאם לכללים **בבש"פ שימשילשווילי**.

13. כשאלה הם פני הדברים, לא קמה סיבה להעברת המסמכים שעל העברתם הורה בית משפט קמא לעיון ההגנה, מה גם שלאחר עיון בהם, מסקנתי היא שהעברתם תביא לפגיעה בזכויות המתלוננת ובזכויות צדדים שלישיים לפרטיות ולכבוד, והמדובר בפגיעה שאיננה מידתית ואיננה נחוצה בנסיבות.

14. סוף דבר, על יסוד הנימוקים שלעיל הערר מתקבל. לבקשת באת כוח המשיבה שקלתי בין שיקולי כי העוררת לא העבירה את המסמכים לעיון באת כוח המשיבה עובר לדיון בערר הגם שחלף המועד להעברתם לפי קביעת בית משפט קמא, אך אין בכך לשנות מהחלטתי. יש לציין כי העוררת כללה בקשה לעיכוב ביצוע בהודעת הערר אך זו ככל הנראה לא נדונה.

חומר החקירה שנמסר לעיוני על ידי העוררת יישמר במזכירות בית המשפט בתוך מעטפה סגורה ויימסר לנציג העוררת, לפי דרישה.

שני הפרוטוקולים שנמסרו לעיוני על ידי באת כוח המשיבה יישמרו אף הם במעטפה סגורה במזכירות בית המשפט, ויימסרו לבאת כוח המשיבה או למי מטעמה, לפי דרישה.

המזכירות תעביר החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשפ"ב, 12 יולי 2022, בהעדר הצדדים.